

points, og de tal, som er beregnet nederst i tabellen for januar kvartal 1971, viser en omtrent tilsvarende forskel.

Men også det forhold, at de direkte skatter fra januar kvartal 1963 har været holdt ude af reguleringspristallet, har bidraget til at forøge afstanden mellem pristalsniveauet og niveauet for de faktiske leveomkostninger, som de direkte skatter i tidens løb har udgjort en stigende andel af — især efter gennemførelsen af kildeskatten. Tager man hensyn hertil, kommer man for oktober 1970 til det resultat, at indekset for de faktiske leveomkostninger — med januar 1963 som 100 — var steget til knap 156, mens reguleringspristallet kun var steget til 143

(næstsidste og første kolonne i tabellen). Og en beregning for januar kvartal 1971 viser for de faktiske leveomkostninger et indekstal på 159 mod 145 (næstsidste og første kolonne) for reguleringspristallet. Forskellen er altså 14 points, svarende til ca. 5 reguleringsportioner eller — efter den hidtidige beløbsregulering — 1 kr. i timen. Dette er altså, hvad arbejderne bliver snydt for som følge af, at skatter og afgifter er holdt uden for reguleringspristallet. At snyderiet er endnu mere omfattende på grund af, at selve beløbsreguleringen er utilstrækkelig — 20 øre, hvor den i hvert fald burde have været 25 øre i timen — kan man ikke belaste selve pristalsberegningen for.